

Waterdicht

Via Gerard Uffink ontvingen wij een exemplaar van het blad 'Ons Amsterdam, maandblad van de gemeentelijke commissie Heemkennis,' vijfde jaargang no. 12, december 1953. Terwijl het blad op zichzelf dus eigenlijk al historie is, bevat het ook nog eens een verdere terugblik op de historie van het Gemeentelijk Waterleidingbedrijf. Behalve de gebruikelijke aardig- en merkwaardigheden, bevat het ook een aantal poëtische aspecten, die wij hier in onze rubriek graag eruit willen lichten. Wat dacht u bijvoorbeeld van het volgende gedicht dat het personeel van de toenmalige Duinwatermaatschappij aan de directie aanbood ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan in 1876:

*Leef lang! O Edeltal, tot vreugde
van ons allen.*

*Eens moog in d'Amstelstad, een
standbeeld u verrijzen,
Want wie er een verdient, geen
meerder toch dan gij.*

*Dan zal het nageslacht met trotsch-
heid op u wijzen*

*Voor 't geen gij hebt gedaan tot heil
der Maatschappij.*

Ach, tegenwoordig willen we een goed functionerend afdelingshoofd nog wel eens een boekenbon geven, maar persoonlijk zou ik toch liever een dergelijk lofdicht ontvangen. Enkele jaren later, in 1889, was men echter heel wat minder uitbundig. Er was sprake van een uitzonderlijk droge zomer, en gepaard met technische problemen, leverde dat klachten op. "Men merkt meer regemaat op in het presenteeren van de quitantie dan in 't leveren van water!" Uit die periode stamt het volgende gedicht:

*De burger die een woning vond,
hoog boven de begane grond,*

*die merkt alleen nog aan de kraan,
dat er een leiding moest bestaan.*

*De Vechtstroom kwam er later bij
toen dacht met recht de burgerij
Zoo gaat ie goed, zoo gaat ie goed!
Nu komt er nat in overvloed.*

*Ach dit is geenszins het geval,
Getuigen klachten zonder tal,
En menig mist bij 't ongemak
Zijn goede oude regenbak.*

De problemen werden te groot voor de Duinwatermaatschappij, en in 1896 werd deze door de Gemeente Amsterdam overgenomen. Daarmee was men er echter nog niet uit hoe het water gewonnen moest worden. In 1903 werd in de gemeenteraad een motie van Mr. Z. v.d. Bergh aangenomen, waarin voorgesteld werd om met diepboringen de zoetwatervoorraad van de duinen te verkennen. Dit leverde hem het volgende gedicht op:

Voor Mr. Zadok van den Bergh

*Zadokkie, Zadokkie bussekruit —
Wat boor je er uit?
Op zoveel honderd meter?
Is 't water zoet, is 't water zout?
Is 't water dat salpeter houdt?
Is 't water met salpeter?*

*Zadokkie boorde in het duin-
Zijn boor ging recht, zijn boor ging
schuin,
Zijn boor ging zacht, zijn boor ging
dol,
Zijn boor schoot in een konijnehol,
En toen weer op een dooien mol...
O waai, O waai! dat was 'n geboor!
Wat doet een wakker raadslid voor
Z'n uitgedorste kiezers!*

*Hij boort maar door, hij boort maar
raak*

*Hij boort een walvisch door zijn
kaak.*

*Dan weer door zand, dan weer door
klei,*

*Dan door een voorhistorische hei,
En onder deze hei daar zat
Zoet water en een dikke pad
Was op een paddestoel gezeten,
En zei: "daar moet ik meer van
weten!"*

*En kwam naar boven, deze snaak,
Door hei en klei en zand en kaak.*

*Door 't wreedverstoorde molpaleis,
door 't hol van het konijn — de reis
Ging verder door het mulle zand
Tot hij bij Zadok was: "zeg kwant
Wie ben jij" — "Ik ben Van den*

Berg,

*Lid van den Raad, - Hebt u ook erg
Of daar beneden water is?*

*Zoet meen ik." — "Nu meneer da's
mis!*

Doet u geen moeite. — Dag meneer!"

*Zoo sprak hij en verdween maar
weer.*

De auteur van dit gedicht is ons onbekend, maar hij kreeg uiteindelijk geen gelijk. Er werd een grote hoeveelheid zoet water gevonden, en dit werd in exploitatie genomen.

Mocht u ook een vaktechnisch verschil van mening hebben met uw collega, mocht u uw baas willen prijzen of heeft u juist kritiek op hem/haar, zend uw gedichten naar de Redactie van STROMINGEN, p/a Rosweyde-
laan 29, 3454 BL De Meern.

HB